

Prejudiciālie jautājumi

- 1) ES Tiesai tiek lūgts paskaidrot, vai Direktīvas 2008/98/EK⁽¹⁾ 4. un 13. pants, kā arī tās preambulas 6., 8., 28. un 31. apsvērums liedz tādu primāro valsts tiesisko regulējumu un to īstenojošo atvasināto tiesisko regulējumu – kā Dekrētlikuma Nr. 133/2014, kas pārveidots par Likumu Nr. 164/2014, 35. panta 1. punkts un Ministru Padomes prezidenta 2016. gada 10. augusta Dekrēts, kas ir publicēts 2016. gada 5. oktobra *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* Nr. 233 – kas kvalificē kā stratēģiskas primāro valsts interešu infrastruktūras un objektus, kas īsteno integrētu un modernu sadzīves atkritumu un līdzīgo atkritumu apstrādes sistēmu, pašpietiekamības ziņā nodrošinot valsts drošību, tikai tajā minētās sadedzināšanas iekārtas, kas ir aprakstītas šī Ministru Padomes prezidenta dekrēta pielikumos un tabulās, ņemot vērā, ka valsts likumdevējs nav vienādi piešķīris līdzīgu kvalifikāciju iekārtām, kurās apstrādā atkritumus, lai tos pārstrādātu un izmantotu atkārtoti, kaut arī minētajā direktīvā esošajā hierarhijā šīs divas metodes atrodas augstākā līmenī?

Pakārtoti, ja iepriekš minētais nav aizliegts, ES Tiesai tiek lūgts paskaidrot, vai Direktīvas 2008/98/EK 4. un 13. pants liedz tādu primāro valsts tiesisko regulējumu un to īstenojošo atvasināto tiesisko regulējumu – kā Dekrētlikuma Nr. 133/2014, kas pārveidots par Likumu Nr. 164/2014, 35. panta 1. punkts un Ministru Padomes prezidenta 2016. gada 10. augusta Dekrēts, kas ir publicēts 2016. gada 5. oktobra *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* Nr. 233 – kas kvalificē sadzīves atkritumu sadedzināšanas iekārtas kā stratēģiskas primāro valsts interešu infrastruktūras un objektus ar mērķi labot un novērst turpmākās pārkāpuma procedūras par Eiropas normu šajā nozarē neievērošanu, kā arī nolūkā ierobežot atkritumu apglabāšanu poligonos?

- 2) ES Tiesai tiek lūgts paskaidrot, vai Direktīvas 2001/42/EK⁽²⁾ 2., 3., 4., 6., 7., 8., 9., 10., 11. un 12. panti, tos skatot arī kopā, liedz piemērot tādu primāro valsts tiesisko regulējumu un to īstenojošo atvasināto tiesisko regulējumu – kā Dekrētlikuma Nr. 133/2014, kas pārveidots par Likumu Nr. 164/2014, 35. panta 1. punkts un Ministru Padomes prezidenta 2016. gada 10. augusta Dekrēts, kas ir publicēts 2016. gada 5. oktobra *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* Nr. 233 – kurā ir paredzēts, ka Ministru padomes prezidents ar savu dekrētu var palielināt esošo sadedzināšanas iekārtu jaudu, kā arī noteikt skaitu, jaudu un izvietojumu reģionu līmenī tām sadzīves atkritumu un līdzīgo atkritumu sadedzināšanas iekārtām ar enerģijas reģenerāciju, kuras ir jāuzbūvē, lai apmierinātu noteiktas atlikušās vajadzības, ar mērķi progresīvi līdzsvarot sociālajā un ekonomikas ziņā valsts teritorijas zonas un ievērojot šķīrotas atkritumu vākšanas un atkritumu pārstrādes mērķus, ja šajā valsts tiesiskajā regulējumā nav paredzēts, ka Ministru padomes prezidenta dekrētā paredzētā plāna sagatavošanas posmā ir jāpiemēro stratēģiska vides novērtējuma regulējums, kas ir paredzēts minētajā Direktīvā 2001/42/EK?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/98/EK (2008. gada 19. novembris) par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu (OV L 312, 3. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/42/EK (2001. gada 27. jūnijs) par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 197, 30. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 7. maijā iesniedza Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) – Lavorgna Srl/Comune di Montelanico u.c.

(Lieta C-309/18)

(2018/C 268/29)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāja: Lavorgna Srl

Atbildētājas: *Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano*

Prejudiciālais jautājums

Vai Kopienai [Savienības] tiesiskās palāvības aizsardzības un tiesiskās noteiktības principi, kopā ar preču brīvas aprites, brīvības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības principiem, kas paredzēti Līgumā par Eiropas Savienības darbību (LESD), kā arī no tiem atvasinātajiem principiem, piemēram, vienlīdzīgas attieksmes principu, nediskriminācijas principu, savstarpēju atzišanu, samērīgumu un pārskatāmību, kas paredzēti Direktīvā 2014/24/ES ⁽¹⁾, liedz piemērot tādu valsts tiesisku regulējumu, kāds ir Itālijas tiesiskais regulējums, kurš izriet no Legīslatīvā dekrēta Nr. 50/2016 95. panta 10. punkta un 83. panta 9. punkta un atbilstoši kuram tas, ka publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā iesniegtajos finanšu piedāvājumos nav atsevišķi norādītas darbaspēka izmaksas, katrā ziņā izraisa uzņēmuma, kurš iesniedzis piedāvājumu, izslēgšanu bez iespējas izmantot sākotnējo palīdzību arī tad, ja pienākums veikt atsevišķo norādi nav skaidri paredzēts iepirkuma dokumentos un arī neatkarīgi no tā, ka pēc būtības piedāvājumā faktiski ir ievērotas minimālās darbaspēka izmaksas, turklāt saskaņā ar konkurenta atbilstoši sniegtu paziņojumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK (OV L 94, 65. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 11. maijā iesniedza Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgārija) – kriminālprocess pret Emil Milev

(Lieta C-310/18)

(2018/C 268/30)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Spetsializiran nakazatelen sad

Pamata kriminālprocesa dalībnieks

Emil Milev

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai ar Direktīvas 2016/343 ⁽¹⁾ 3. pantu, 4. panta 1. punkta otro teikumu, 10. pantu, preambulas 16. apsvēruma ceturto un piekto teikumu un 48. apsvērumu, kā arī [Eiropas Savienības pamattiesību] hartas 47. un 48. pantu ir saderīga valsts judikatūra, saskaņā ar kuru drošības līdzekļa – apcietinājuma – piemērošanas turpināšana (četrus mēnešus pēc apsūdzētā aizturēšanas) ir atkarīga no tā, vai pastāv “pamatotas aizdomas”, kas saprotamas kā tikai “pirmšķietams” konstatējums, ka apsūdzētais ir varējis izdarīt konkrēto noziedzīgo nodarījumu?

Ja tas tā nav, vai ar iepriekš minētajām normām ir saderīga valsts judikatūra, saskaņā ar kuru “pamatotas aizdomas” ir saprotamas kā liela varbūtība, ka apsūdzētais ir izdarījis konkrēto noziedzīgo nodarījumu?

2. Vai ar Direktīvas 2016/343 4. panta 1. punkta otro teikumu, 10. pantu, preambulas 16. apsvēruma ceturto un piekto teikumu un 48. apsvērumu, kā arī [Eiropas Savienības pamattiesību] hartas 47. pantu ir saderīga valsts judikatūra, saskaņā ar kuru tiesai, kas izskata lūgumu par jau piemērotā drošības līdzekļa – apcietinājuma – grozīšanu, ir jāpamato savs lēmums, nesalīdzinot apsūdzēšus un attaisnojošus pierādījumus, pat ja apsūdzētās personas advokāts ir sniedzis argumentus šajā ziņā – vienīgais šī aizlieguma iemesls ir tas, ka tiesnesim ir jā saglabā sava neatkarība gadījumā, ja nākotnē šī lieta viņam tiktu iedalīta izskatīšanai pēc būtības?